

1Kir; 1:1-5+11-12+28-31. + Acta; 13:23.

A hatalom körül mindig nagy a nyüzsgés. Ezt láttuk a mögöttünk álló kampányidőszakban is. Hála Istennek túl vagyunk rajta, s a magam részéről hálás vagyok, hogy miközben a felolvasott igében is azt látjuk, hogy a hatalomvágy hogy szembe tudja fordítani akár még a testvéreket is, a mi gyülekezetünkben békesség van.

De térjünk vissza a konkrét igéhez, és igénk kapcsán, mely Dávid utolsó napjairól szól, nézzünk vissza Dávid egész életére is. S amikor Dávid uralkodását értékeljük, azt mondhatjuk, hogy Dávid nagyon jó király volt. Annyira jó, hogy később ő lett a mérce. A későbbi királyokat az alapján értékeli a Szentírás, hogy mennyire hasonlítottak Dávidra. *Azt tette, amit helyesnek tart az ÚR, egész úgy, mint ősatyja Dávid. Vagy: bár nem egész úgy, de azért még jó. Vagy: nem azt tette, amit ősatyja Dávid, és akkor azt nem látta helyesnek az ÚR.*

Miért mondhatjuk Dávidról, hogy jó király volt? 1. Legyőzte a külső ellenségeket. Akik addig mindig sanyargatták, megszállták, kifosztották az országot, a filiszteusok, arámok, meg a többiek, most megkapták a magukét, Dávid sorra legyőzte, szolgává tette őket. 2. Ennek következtében Isten népe olyan békében és biztonságban élhetett, mint korábban soha, hisz Dávid erős államot épített. 3-szor ehhez tartozik, hogy a tizenkét törzs egységét is ő teremtette meg. 4. Az ország területileg is gyarapodott. Dávid foglalta el többek közt Jeruzsálemet, és tette az ország fővárosává. Gazdasági fellendülés, katonai erősödés, területi növekedés, kiváló politikai teljesítmény. Mi kell még? Persze voltak lázadók és elégedetlenkedők, de hát ez természetes. A jó nem mindenkiben hálát szül, van, akiben csak irigységet. S még egy dolgot helyénvaló megemlíteni. Dávid tudott irgalmas uralkodó is lenni, a Saul családjába tartozó Mefibósettel és Mikával szeretettel bánt, nagyvonalúan gondoskodott róluk. Dávidot tehát értékelhetjük egy nagyon jó királynak.

Dávid egy szörnyeteg, vérengző diktátor volt. – mondhatnánk ugyanakkor ezt is. Miért? Múltja bizony közel sem makulátlan. A királlyá választását megelőző években rablóvezér volt. A Szentírásból ezt is megtudhatjuk. Úgy rabolt ki településeket, hogy sem férfit, sem nőt nem hagyott életben (1Sám; 27). Ez azért erősen rovott múlt. Aztán már királyként súlyosan visszaélt hatalmával, amikor Betsabét elvette férjétől, a férjet pedig ráadásul megölette. Hát ez is egy csúnya folt Dávid uralkodásán. E felelőtlenségének következtében pedig polgárháború zúdult az országra, annak minden szenvedésével együtt. Utolsó intézkedéseivel, politikai végakaratóval pedig korábbi fegyvertársai közül ölet meg néhányakat.

Milyen ember volt hát ez a Dávid? – De jó, hogy nem nekünk kell ítélnünk felette. Mert, ha felmentő ítéletet hoznánk, az az áldozatok iránti érzéketlenségünkről tanúskodna. Ellenben elmarasztalásával magunkat is elítélhetnénk, hiszen a Szentírás tükrének segítségével eljuthatunk olyan önismeretre, ami által tudjuk, hogy a mi szívünkben is ott vannak pontosan azok a vágyak, indulatok, hajlamok és késztetések, amik Dávidot vezették bűnei elkövetésében. Nem vagyunk jobbak, mint Dávid, s csak Isten kegyelmének köszönhetjük, hogy mi nem kaptunk olyan hatalmat, ami lehetőséget biztosított volna e bűnök elkövetésére. (Aki úgy érzi, hogy de, ő jobb Dávidnál, az még olvassa sokat a Szentírást, és kérje Istentől, hogy növekedni tudjon alázatban és önismeretben.)

Isten viszont ítél Dávid királysága felől, és véleményezi az ő életét. Isten ítélete pedig így hangzik: „*Szívem szerint való férfit, aki teljesíti minden akaratomat*” (Acta; 13.22). Első hallásra azért kicsit erős ez az ítélet. Úgy felkapja rá az ember a fejét. *Hogy-hogy? Hát Isten nem látta ennek az embernek a sötét bűneit? Hát hogy mondhat az Isten Dávidról ilyet?* – S csakugyan. Vajon miért értékeli Isten ilyen magasra Dávid uralkodói teljesítményét?

Isten előtt a legfontosabb maga az élet, melybe természetesen beleértendő a földi élet is, de melynek a nagy része az örökélet. Isten előtt tehát fontos kérdés a földi szegények helyzete, az elesettek, a szomorkodók, a megcsaltak, becsapottak, kihasználta és megölték. A Szentírás számos helyen foglalkozik az sorsukkal, és elvárja tőlünk, hogy enyhítsük az ő nehézségeiket. De Isten az egészre néz, és ez így arányos. Mi csak a földre tudunk nézni, mert a mennyeit nem látjuk. Isten viszont látja a földit, s ez igazából egy nagyon-nagyon kicsi rész. Kb., mint a föld az egész világegyetemhez képest. És ő látja az örököt is, az pedig hatalmas. És Isten azt akarja, hogy az a hatalmas is a tiéd legyen. Arra a hatalmas életre is eljusson az ember. Azaz ne csak te, hanem te is, de a többi ember is. És ezért olyan fontos Isten számára, hogy az emberek megismerjék őt, és hihessenek benne. Mert Isten a hit alapján ítéli meg az embereket. (Természetesen a hit, ha valódi meglátszik tettekben is, irgalmasságban, jóságban, hűségben, tisztaságban, stb. De a hitünk, azaz az Istennel való kapcsolatunk, az iránta való szeretetünk a lényeg. A tettek – bármennyire is fontosak – csak következmények.)

Isten a hite alapján ítélte meg Dávidot is. S Dávidról tudjuk, hogy nagyon intenzív kapcsolatban volt Istennel. Őszinte, mély kapcsolatban. Imádságai sokaságát a zsoltárok könyvéből ismerjük. S ezek az imádságok, Istennel való beszélgetések feltárják előttünk Dávid alázatát, bűnbánatát. Kiderül, hogy ez a keménykezű ókori uralkodó tud bűnvallást tenni, és tud bocsánatért esedezni. És Dávid Istenskapcsolata nem csak mély volt, hanem nyilvános is. Felvállalt. A népe láthatta, hogy neki mennyire fontos az Isten. Láthatták, hogy mennyire örül annak, hogy Isten közelében lehet. Látták, hogyan énekelt és táncolt

örömében, amikor a szövetség ládáját Jeruzsálembé vitethette. S láthatták, hogy Dávid tud hálát adni az Istennek. Áldozatokat hozott Dávid király az ÚRnak. Sőt. Ő, a király a befolyt adópénzekből templomot is akart emelni az egy élő Istennek. S bár ezt nem tehette meg, de az építkezést előkészíthette, az építő anyagokat beszerezte. Mindezzel Dávid azt segítette elő, hogy az emberek megismerhessék az igaz, élő Istent. Megszerethessék Őt, és üdvösségre juthassanak. Dávid a maga uralkodásával sokak örökéletét segítette elő. Többek közt – hogy mást ne is említsek – a miénket is. Dávid tehát arra használta lényegében a királyi hatalmát, amire az való, az emberek üdvösségének, örökéletének az elősegítésére. Mert erre való végső soron a földi hatalom. A szülői hatalom, a tanári hatalom és a politikai hatalom is. Persze sok minden másra is. Megszervezni az oktatást, az ivóvízellátást meg az egészségügyet. Felújítani a kórházakat, venni új vizsgálati műszereket, hogy majd várhassunk a vizsgálatra, amit azzal fognak végezni rajtunk. Építeni autópályát, és teremteni munkahelyeket. Sok minden fontos. De ezek rövidtávúak. A legfontosabb – még egyszer mondom – az Isten dicsőségének szolgálata, annak felragyogtatása, hogy az emberek megismerhessék, megszerethessék az URat, és örökéletre juthassanak. Ez a legfontosabb, ez a leghosszabb távú feladat. És Dávid ezt tette.

Persze biztos voltak, akik azt mondták, hogy képmutató. És bűneivel, melyeket Isten egyébként szigorúan megbüntetett itt a földön, Dávid valóban okot adott gyalázkodásra. Akik megtudták, hogy hogyan paráználkodott Betsabéval, vagy akik Dávid valamely erőszakos tettének elszenvedői voltak, azok joggal kritizálhatták Dávidot, hogy „*Na, ez is szépen mutatja fel Isten dicsőségét!*”, s a maguk szempontjából, ha ilyet mondtak, igazuk is volt. És e bűnökért Isten csakugyan megbüntette. De nem ezek alapján ítéli meg. Nem a bűnei alapján. Mert Isten előtt fontosabb a hitünk, az iránta való szeretetünk, mint a bűneink. S fontosabb, hogy Dávid a hatalmával más emberek hitét segítette, mint az, hogy a hatalomgyakorlás közepette némely esetben csúnyán elbukott. Istennek fontosabb. Mert Isten nem a bűneinkre néz, hanem Jézusra, aki megfizette bűneink árát. És a hitünkre, mely hittel elfogadjuk Isten bűnbocsánatát, s mely hittel van bizalmunk bűneinkkel Istenhez menni, s a hitünkre, mely arra indít, hogy Őt szolgáljuk, s a hitünkre, melyet tovább akarunk adni, s mellyel segítjük más emberek üdvösségét is. Istennek ilyen volt a választottja. Egyáltalán nem volt büntelen, de bűnbánó volt. A hatalmát pedig az emberek örökéletének szolgálatába állította. Ettől lett Dávid az Isten szíve szerinti férfiú.

Több kérdés is eszembe jutott Dávid kapcsán. Előtted mennyire fontos az, hogy a hatalomgyakorlók Istent szerető emberek legyenek, akik felvállalják hitüket, és azt segítik, hogy mások is megismerhessék az élet útját, Jézust? Vagy ez tökmindegy? Az ige alapján úgy tűnik, hogy Istennek Dávid megítélésében ez nem volt mindegy, sőt ez volt a főszempont.

Meg az a kérdés is, hogy te a magad hatalmát arra használtad-e, s használod-e életedben, hogy segítsd az emberek örökéletét? Erre használod-e (használtad-e) szülői hatalmadat? A szülő ilyen szempontból nagyhatalom. Nagyobb, mint a király, bár az államnak is van kétségtelen felelőssége abban, hogy mit tilt, és mit javall a szülőknek. Erre használod-e barátságod erejét? Vagy a munkahelyedet? Meg egyéb lehetőségeidet? Felvetődtek bennem e kérdések. Mert Isten, ahogy Dávid megítélésében, majd a további uralkodók megítélésében is ezt fontos szempontnak tartotta, úgy – azt gondolom – a mi megítélésünkben sem tartja mellékesnek.

És ebben azért van valami nagyon jó. Valami nagyon felszabadító. Mert ha az lenne a szempont, hogy tudok-e büntelen lenni, már rég elvesztem volna. De így, hogy voltaképpen az a kérdés, hogy szeretem-e annyira Istent, hogy elvigyem hírét más embereknek is, így számomra is lehetőség nyílik arra, hogy Isten szíve szerinti ember lehessen. S ez a lehetőség előttem is nyitott. Nem kell tenni mást, csak hirdetni az embereknek, hogy Jézus Krisztus által lehetséges az örökélet. Ámen.

1. Kik azok, akik Dávid után meg akarják szerezni a trónt? Milyen rokoni szál köti őket össze?
  2. Ki lett végül is Dávid után a király? S hogy fejeződött be a másik trónkövetelő élete? (1Kir; 2:10-25.)
  3. Ha ismeritek a Betsabéval kapcsolatos történetet, elevenítsétek fel! Ha nem, akkor (lehetőleg a bibliakör előtt) olvassátok el!
  4. Keressetek olyan helyet a Bibliában, ahol a királyt Dávidhoz viszonyítja a Szentírás! (Pl.: 2Kir; 22:2.)
  5. Hol olvashatunk olyan szakaszokat, melyből kiderül, hogy a keménykezű király alázatos hívő volt? (Ps; 32. + 38. + 51.)
- a) Mennyire tudod békességesen elfogadni, hogy a gyülekezetnek nem az összes tagja szavaz arra, akire te? Lehetsz-e jó hittestvéri kapcsolatban azzal, akinek más a pártszimpátiája? Szeretheted-e őt? – mit mond erről Jézus?
  - b) Számodra szempont-e az, hogy a vezetők hívő embernek vallják-e magukat, esetleg hittestvéreid vagy sem?
  - c) Számodra szempont-e az, hogy egy adott kormányzatnak milyen az egyházpolitikája?

- d) Hiszed-e azt, hogy minden hatalom Istentől van? Szoktál-e imádkozni a hatalmon lévőkért, vagy inkább csak bírálgod őket?
- e) Te a magad hatalmát mennyire tudod példásan használni, úgy hogy senkit se botránkoztass meg? S mennyire használod, használtad „hatalmadat”, lehetőségedet a rád bízottak örökéletének segítésére?